

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120200975
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120200975.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ Q. Š., N.. XX.XX.XXXX, A. W. XXX/X, XXX XX A. a 2/ T.Ž. D., N.. XX.XX.XXXX, A. B. XXX/X, XXX XX A., obaja právne zastúpení advokátom: JUDr. Ladislav Riedl, Slovenská 46, 080 01 Prešov, o zaplatenie 3.000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/21/2020-247 zo dňa 26.10.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. žalobu žalobcu zamietol a vo výroku II. žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne priznal voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

2. Citoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3,4 písm. a), § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1 a 2 a § 23 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že medzi B., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanými, ako dlžníkmi, bol nepochybne občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 04.08.2011, ktorou bol založený záväzok žalovaných voči pôvodnému veriteľovi (predchodcovi žalobcu) a ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou. Zároveň má uvedená úverová zmluva charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s § 2 písm. d) ZoSÚ. Podľa súdu prvej inštancie v úverovej zmluve zo 04.08.2011 absentuje v prvom rade zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorý zákonný parameter nie je možné zamieňať s údajom o „termíne“, resp. dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zároveň je v úverovej zmluve zo 04.08.2011 zmätočne uvedený aj údaj podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a to je uvedenie „celkovej výšky ... spotrebiteľského úveru“, pretože pokiaľ ide istinu úveru, tak z úverovej zmluvy sice vyplýva, že na jej základe mal byť žalovaným poskytnutý úver vo výške 20.000 eur, avšak zo samotným žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu žalovaných je zrejmé, že v deň jeho čerpania 05.08.2011 bola žalovaným z tejto sumy úveru ešte pred pripísaním časti istiny úveru na ich účet, žalovaným zúčtovaná

v prospech žalobcu suma 239 eur a to ako poplatok za poskytnutie úveru, resp. tzv. „spracovateľský poplatok“. Podotkol, že nie je zjavné, akým spôsobom bola ustálená celková čiastka, ktorú museli žalovaní ako spotrebiteľia za úver zaplatiť [cit. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ], keďže táto bola v úverovej zmluve uvedená sumou 35.046,92 eura, avšak táto suma nezodpovedá násobku výšky anuitnej splátky (obsahujúcej istinu aj úrok) s celkovým počtom dojednaných splátok [188,10 eura- t.j. prvá splátka + (290,94 eura x 119 splátok = 34.621,86 eura) = 34 809,96 eura], čo podľa súdu nekorešponduje s princípom transparentnosti, ak priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté prehľadné informácie o úvere, čo práve súvisí so zákonnou požiadavkou cit. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, uvádzať v úverovej zmluve nie len výšku RPMN a celkovej čiastky úveru, ale uvádzať aj ich transparentný výpočet. Napokon mal súd prvej inštancie za to, že v úverovej zmluve zo 04.08.2021 absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Na základe uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že úverová zmluva zo 04.08.2011 neobsahuje správne náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) ZoSÚ, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu boli žalovaní povinní splatiť žalobcovi iba sumu im reálne poskytnutej istiny úveru z tejto úverovej zmluvy, t.j. boli povinní vrátiť sumu 19.761 Eur, avšak keďže podľa žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu žalovaných ich splátky túto sumu prevýšili [v období od 01.01.2009 do 15.10.2011 boli splátky žalovaných okrem spracovateľského poplatku v sume 742,43 eura a v období od 15.10.2011 do 17.01.2019 boli splátky podľa pôvodného veriteľa 35.619,90 eura, podľa súčtu súdu v sume 32 885,69 eura], súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Vzhľadom na to, že žalobca bol v konaní neúspešný, neprislúcha mu nárok na náhradu trov konania. V plnom rozsahu tak bola v danej veci úspešná žalovaná strana, ktorej patrí nárok na priznanie náhrady trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasil s tvrdeniami súdu prvej inštancie s ohľadom na jeho závery o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže úverová zmluva obsahuje správne všetky náležitosti ustanovené v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) ZoSÚ. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v úverovej zmluve absentuje údaj ohľadom doby trvania zmluvy, k predmetnému ustanoveniu žalobca uvádza, že v nej bola jasne určená doba trvania zmluvy (doba určitá) ako i termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (20.07.2021), a preto považoval záver súdu o nesplnení podmienky v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ za arbitrárny, resp. nepreskúmateľný až zmätočný. Podľa žalobcu taktiež úverová zmluva obsahuje správny údaj o výške poskytnutého úveru vo výške 20.000,00 eur, avšak v deň jeho čerpania došlo k účtovnej operácii postupcu tak, že zaúčtoval zmluvne dohodnutý spracovateľský poplatok vo výške 239,00 eur, ktorý bol v úverovej zmluve v rámci kontraktčného procesu riadne dohodnutý. Žalobca bol toho názoru, že v aplikačnej praxi nie je vôbec relevantné, či tento spracovateľský poplatok bude zaúčtovaný v deň poskytnutia úveru alebo ho spotrebiteľia budú platiť priebežne ako súčasť pravidelných mesačných splátok splatných v tom-ktorom mesiaci počas trvania úverového vzťahu. Opakovane zdôraznil, že platobná história obsahuje účtovné predpisy, t. j. nie reálne úhrady a ich započítanie. Z uvedenej platobnej histórie jasne vyplýva, že na úvod bol predpísaný spracovateľský poplatok za uzavretie úverovej zmluvy vo výške 239,00 eur. Uvedený spracovateľský poplatok bol však zaplatený jednorazovo pri prvom poskytnutí úveru. Žalobca mal za to, že RPMN uvedená v Zmluve vo výške 13,38 % je správna, pričom poukázal na výpočet v zmysle Prílohy č. 2 k ZoSÚ. Dodal, že postupcovi, resp. žalobcovi zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť v Zmluve uvádzať výpočet RPMN vzorcom a nasledovným výpočtom. ZoSÚ ukladá v úverovej spotrebiteľskej zmluve uviesť výslednú hodnotu RPMN. Súd si však podľa názoru žalobcu predmetné ustanovenia ZoSÚ vyložil až priveľmi extenzívne až šikanóznym spôsobom. Súd prvej inštancie mal podľa názoru žalobcu mylne za to, že celková čiastka, ktorú museli žalovaní zaplatiť za úver nezodpovedá násobku výšky anuitnej splátky s celkovým počtom splátok. Teda súd považoval celkovú čiastku za netransparentnú, keď priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté prehľadné informácie o úvere. Žalobca sa však s tvrdením súdu opätovne absolútne nemôže stotožniť a má za to, že celková čiastka spojená s úverom je v zmluve uvedená správne. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom predstavujú sumu vo výške 15.046,92 eura, ktorá pozostáva z nákladov spotrebiteľa v zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ, a to konkrétne zo všetkých predpísaných úrokov a poplatkov. Výpočet celkovej čiastky ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru použitý súdom (bod č. 44 odôvodnenia), považuje za svojvoľný,

pretože nezohľadňuje výšku poslednej splátky v sume zostatku pohľadávky podľa bodu 5.5.3 Úverových podmienok. Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvej inštancie, že v úverovej zmluve absentujú predpoklady použité na výpočet RPMN a tieto majú byť podľa názoru súdu uvedené vo výpočte RPMN v predmetnej zmluve. Právny názor o povinnosti obsiahnuť podrobný rozpis a dosadenie jednotlivých veličín do vzorca na výpočet RPMN by bol v rozpore so zrozumiteľnosťou a stručnosťou náležitostí uvedených v spotrebiteľskej zmluve. Podľa žalobcu nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko údaje podľa ust. ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ obsiahnuté v článku I. zmluvy sú uvedené dostatočne a v správnej výške. Posudzovaná úverová zmluva obsahuje i náležitosť ohľadom výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov vyžadovaných v ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať z uvedeného dôvodu za bezúročný a bez poplatkov. S tvrdením súdu o celkových úhradách žalovaných sa žalobca absolútne nemohol stotožniť, keďže žalovaní z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 18.370 eur a nie ako uviedol súd po jeho prepočte sumu 32.885,69 eura. Z prehľadu splátok je zrejmé, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 20.000 eur, ktorý však včas a riadne nesplácali. Žalovaní podľa prehľadu splátok na poskytnutý úver uhradili len splátky v súhrnnej výške 18.370 eur. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 17.720,18 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 11.939,58 eura, z riadneho úroku vo výške 4.490,86 eura, z úroku z omeškania vo výške 1.289,74 eura a z poplatkov vo výške 0 eur. Žalobca si v rámci svojho dispozičného oprávnenia uplatnil len nárok vo výške 3.000 eur s prísl. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, Zmluva o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom v rozhodnom čase, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

10. V danom prípade bol predmetnou Zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011 založený medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanými v 1. a 2. rade ako dlžníkmi záväzkovo-právny vzťah, z ktorého vyplynula veriteľovi povinnosť poskytnúť za dohodnutých podmienok žalovaným ako dlžníkom úver - peňažné prostriedky 20.000 eur a žalovaným ako dlžníkom povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť žalobcovi aj s úrokmi a dohodnutými poplatkami (vrátane spracovateľského poplatku vo výške 239 eur a poplatku za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne) splátkou vo výške 188,10 eura od prvého čerpania úveru do 31.08.2011 a vo výške 290,94 eura od 20.09.2011 k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Konečná splatnosť úveru bola 20.07.2021. RPMN

bola vo výške 13,38 %. V základných podmienkach zmluvy bolo uvedené, že predpoklady použité na výpočet RPMN sú: úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v úverovej zmluve, typ a výška úveru úrokovej sadzby platí až do konečnej splatnosti úveru.

11. V danom prípade išlo vzhľadom k subjektom zmluvy (dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a spotrebiteľia podľa cit. ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa cit. ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzavieraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť nemohol. Zároveň túto úverovú zmluvu vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úvery v rámci svojho podnikania spotrebiteľovi možno podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ.

12. Súd je povinný skúmať danosť obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

13. Pôvodný veriteľ, B., ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, obzvlášť pokiaľ ide uvádzanie obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

14. Je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že žalobca svoju povinnosť podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka splnil prenechaním peňažnej sumy len do sumy 19.761 eur žalovaným. Podľa čl. I. Základných podmienok zmluvy o splátkovom úvere č. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011, mal byť spracovateľský poplatok vo výške 239 eur, uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru.

15. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či predmetná zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011 uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanými obsahovala správne uvedenie všetkých náležitostí podľa cit. ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že tomu tak nie je. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ totiž žalovaným na základe predmetnej úverovej zmluvy neposkytol úver v dohodnutej výške 20.000 eur, teda neprenechal žalovaným k dispozícii celú sumu 20.000 eur, ale len peňažnú sumu vo výške 19.761 eur. Právny predchodca žalobcu tak už vopred zjavne vstupoval do zmluvného vzťahu so žalovanými, čo možno vyvodiť aj s ust. čl. I. zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011 tak, že žalovaným dá k dispozícii len sumu 19.761 eur, keďže v podstate započíta svoju pohľadávku na zaplatenie spracovateľského poplatku vo výške 239 eur proti pohľadávke na poskytnutie časti úveru v sume 20.000 eur. K tomuto aj napokon reálne nepochybné došlo.

16. Z pohľadu uvedenia náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ definovanej v ust. § 2 písm. l) ZoSÚ však nie je prípustné, aby veriteľ zahrnul do celkovej výšky úveru sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa [teda aj vrátane v danom prípade dojednaného spracovateľského poplatku v sume 239 eur, ktorý tak žalobca jednak zahrnul do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ako aj do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s daným spotrebiteľským úverom. Celkovú výšku spotrebiteľského úveru totiž ZoSÚ definuje v ust. § 2 písm. l) ako maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. Ustanovenie § 2 písm. l) ZoSÚ obsahuje presnú transpozíciu ust. čl. 3 písm. l) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Európsky súdny dvor v rozsudku vo veci Radlinger, Radlingerová proti FINWAY a. s. C-377/2014 zo dňa 21.04.2016 vyložil ust. čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2, ako aj bod I prílohy I Smernice tak, že tieto „sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ V bode 85 až 87 tohto rozsudku Európsky súdny dvor uviedol: „85. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahŕňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.“

18. S poukazom na uvedené skutočnosti je tak možné zároveň konštatovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa došlo uvedeným spôsobom k zjavnému podhodnoteniu výšky ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), teda k jej uvedeniu v neprospech spotrebiteľa, čo ZoSÚ v cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade tak súd prvej inštancie správne považoval žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011 za poskytnutý bez úrokov a poplatkov.

19. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere v zhode s názorom súdu prvej inštancie absentuje aj jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých.

20. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom.

21. V danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, pôvodným veriteľom použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité.

22. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel, ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom.

23. Aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Na základe vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že priamo v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2011 absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí. Žalovaným tak vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi len sumu zodpovedajúcu poskytnutým peňažným prostriedkom (19.761 eur), čo žalovaní učinili a právnenému predchodcovi žalobcu, resp. žalobcovi splatili sumu vyššiu, a to 32.885,69 eura). Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie poukazuje na výpis z úveru zo dňa 17.01.2019 (čl. 92 až 100 spisu), ktorý predložil právny predchodca žalobcu v konaní, a podľa ktorého v účtovnom období od 15.10.2011 až 17.01.2019 žalovaní uhradili v prospech účtu sumu 32.885,69 eura. Navyše k tomuto skutkovému tvrdeniu v odvolaní už odvolací súd prihliadnuť ani nemôže. V zmysle ust. § 373 ods. 4 CSP totiž prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, je možné uplatniť v odvolacom konaní iba za splnenia podmienok podľa § 366 CSP, teda za predpokladu, že ide o novoty v odvolacom konaní. Skutkové tvrdenie žalobcu ohľadne výšky úhrad žalovaných nespĺňa žiadne z podmienok novôt v odvolacom konaní, osobitne nejde o tvrdenie, ktoré by odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Iné nároky zo zmluvy žalobca voči žalovaným nemá, a preto správne súd prvej inštancie zamietol žalobu.

26. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Správnenému výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

28. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaní boli úspešní, no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

30. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).